

कुऱ्याचे शेपूट डॉट कॉम

...वॉल स्ट्रीटवरील प्रख्यात भारतीय स्टॉक ट्रेडर टी.के. (उर्फ तरुण कुमार) धडपडे यांचे काल देहावसान झाले! ... धडपडे गेले, मेले, अक्षरशः ठार झाले!! ...हृदयाचे अक्षरशः शेकडो तुकडे तुकडे होऊन मरण पावले!!

अवघ्या बेचाळिसाव्या वर्षी यशाच्या शिखरावर असलेल्या धडपड्यांना असे काय झाले, की त्यांचे हृदय शतशः विदिर्ण व्हावे?

कुणा सुंदरीने त्यांचा प्रेमभंग केला काय? ते शक्य नव्हते, केवळ कर्तव्य म्हणून लग्न करणाऱ्या व मुले ही बँड इंबेस्टमेंट असते असे मानणाऱ्या धडपड्यांना प्रेम करायला वेळच नव्हता.

धडपड्यांची आवडती क्रिकेट टीम आणीबाणीचा सामना हरली काय? छे, छे, असला वेडेपणा धडपड्यांच्या जीन्समध्ये नव्हता. स्पोर्ट्स बेटिंग (अर्थात जुगार) सोडून त्यांना कसल्याच क्रीडाप्रकारात इंटरेस्ट नव्हता.

त्यांच्या मुलांचे बरेवाईट झाले काय? मुळीच नाही! धडपड्यांनी मुले होऊ नयेत याचा केवळाच बंदोबस्त केला होता. मुले म्हणजे मनस्ताप असे त्यांचे खात्रीपूर्वक मत होते...

तर त्यांचे असे झाले, धडपड्यांजवळ एका नव्या डॉट कॉम कंपनीचे दहा हजार शेर्स होते. १९९९ सालच्या शरद ऋतूत या डॉट काम कंपनीचा IPO मार्केटमध्ये आला. अवघ्या पाच डॉलरचा स्टॉक दोन महिन्यांत शंभर डॉलर्सवर पोचला व धडपड्यांनी पूर्ण दहा हजार शेर्स 'अनलोड' केले. धडपडे कोट्याधीश झाले! दुर्दैव असे, की वसंत ऋतूपर्यंत तो स्टॉक पाचशे डॉलर्सवर जाऊन थडकला! धडपड्यांच्या व्यापारी मेंदूला आपण पाचपट जास्त श्रीमंत होऊ शकलो असतो, या भावनेने भयंकर वेदना झाल्या. फक्त अर्धे शेर्स विकले असते तर; या पश्चात् बुद्धीने त्यांच्या मनाला शेकडो इंगळ्या डसल्या. निदान 'पुट्स' (puts) आणि कॉल्स तरी ठेवले असते तर बरे झाले असते, या कल्पनेने त्यांच्या दाढांतून अनेक रूट कॅनॉल (Root canal) घडले! पुढच्या दोन दिवसांत तोच डॉट कॉम साडेसहाशे डॉलर्सवर पोचला. ते दुःख असह्य होऊन त्यांच्या हृदयाचे शेकडो तुकडे झाले व त्यांचे निधन झाले.

धडपडे परलोकी पोचले. तेथे स्वर्ग व नरक अशा पाठ्या लावलेली दोन

महाद्वारे होती. गेल्याच वर्षीरेड क्रॉसला एक हजार डॉलर्सची देणगी दिल्याने आपण निश्चित स्वर्गला जाणार, याची धडपड्यांना खात्रीच होती. स्वर्गाच्या दाराशी एखादा दारवान असल्यास त्याच्या हातावर वीस डॉलर्सची एक नोट टिकवली की काम सहज होईल, असाही जबर आत्मविश्वास त्यांना होता. पण दाराशी कुणीच नव्हते. आणि गंमत म्हणजे तिथे पार्क अँव्हेन्यूवरच्या प्रचंड ऑफिस बिल्डिंगसारखे, गोल फिरणारे प्रवेशद्वारही होते.

धडपड्यांनी हळूच आत घुसण्याचा प्रयत्न केला. द्वार गर्कन फिरले! धडपड्यांना वाटले आपण स्वर्गात पोचलो. पण आजूबाजूचे दृश्य पाहून त्यांची निराशा झाली. असा दोन-तीनदा प्रयत्न करून बघितल्यावर धडपड्यांच्या लक्षात आले, की हे द्वार तीनशे साठ अंशात फिरते व त्यांना जेथून निघाले तेथेच आणून पोचवते. त्यावर कुरघोडी कशी करायची याबद्दल त्यांचा विचार चालू असताना, एकदम आकाशवाणी झाली.

“धडपडे, तुम्ही मला फसवू शकत नाही!”

“तुम्ही कोण?”

“मी चित्रगुप्त! ख्रिश्चन लोक मलाच ‘सेंट पीटर’ म्हणतात.”

“तुम्ही माझ्यासमोर आल्याशिवाय मी तुमच्यावर विश्वास ठेवणार नाही. आजकाल काँप्युटर टेक्नॉलॉजीमुळे व्हर्च्युअल मनी, व्हर्च्युअल ऑफिस, व्हर्च्युअल बायको, काय वाटेल ते घ्या; त्याचा भास निर्माण करता येतो.” धडपडे ठामपणे म्हणाले.

“ठीक आहे. तथास्तु!” चित्रगुप्त म्हणाले..

दुसऱ्याच क्षणी ‘स्टार वॉर्स’ चित्रपटातील ओ.बी. वन् कनोबीसारखा दिसणारा एक साधुपुरुष हातात ‘पाम पायलट’ सारखी वस्तू घेऊन धडपड्यांसमोर अवतीर्ण झाला. त्याच्या हातातील पाम पायलटकडे पाहत धडपडे थड्णे म्हणाले,

“त्यात तुमचा डेटा बेस स्टोअर केलेला दिसतो...”

“बरोब्बर! यातील डेटा बेसप्रमाणे, धडपडे तुम्ही नऊ दिवस नरकात राहणार आहात!”

“फक्त नऊ दिवस?” धडपडेना हायसे वाटले.

“होय! पण हे ब्रह्मदेवाचे नऊ दिवस!”

“म्हणजे काय?”

“ब्रह्मदेवाचा एक सेकंद म्हणजे तुमचे लाइट इयर!!” मछुखपणे चित्रगुप्त म्हणाला.

धडपड्यांना घेरी आली. स्वतःला सावरून ते म्हणाले, “महाराज, गेल्या वर्षी मी रेड क्रॉस सोसायटीला एक हजार डॉलर्स दिले, त्याचे काय?”

“‘पण ते ‘टॅक्स डिडक्टिबल’ होते की नाही? तुझ्या चाळीस टक्के टॅक्स ब्रॅकेटप्रमाणे तुला परमेश्वराने अर्धा सेंकंद स्वर्गात राहावयाचे क्रेडिट दिले आहे.’”

धडपडे फारच ‘डाऊन’ झालेले पाहून चित्रगुप्त म्हणाले, “‘पण मागे एकदा, पेन स्टेशनजवळ तू एका गरोदर स्थीला तुझ्याअगोदर टॅक्सी घेऊ दिली होती, त्याबद्दल तुला एक पूर्ण तास क्रेडिट आहे.’”

वास्तविक, गरोदर स्थीला सौजन्य दाखवण्यापेक्षा, रांगेत मागेच उभ्या असलेल्या मस्त सुंदर युवतीबरोबर आणखी चार क्षण घालवता यावेत, या बिलंदर उद्देशाने धडपड्यांनी हे कृत्य केले होते. पण चित्रगुप्ताला त्याचा बहुतेक वास लागला नसावा.

“‘मनातले विचार मला वाचता येतात.’” चित्रगुप्ताने खोडकरपणे उद्गारले. धडपड्यांचा विरस झाला.

“‘तरी पण, आम्ही येथे नकळत केलेल्या सत्कृत्याला देखील श्रेय देतो! तुला प्रथम स्वर्गात जायचय की नरकात?’”

“‘महाराज, त्या अगोदर मला नरकाचा आणि स्वर्गाचा सर्वें करता येईल काय! जरा मनाची तयारी असलेली बरी.’”

“‘ठीक तर. तू एकदा सबवेमध्ये, एका गरीब शिक्षकाला चांगली स्टॉक टिप दिली होतीस ना? त्याबद्दल आज तुला आणखी क्रेडिट आहे. त्यानुसार तुला मी स्वर्ग-नरकाच्या दौन्यावर नेतो.’”

धडपड्यांनी बरेचसे हॉरर मूळी व काही हिंदी चित्रपट बघितले होते. त्यामुळे त्यांना नरकाबद्दल फारच औत्सुक्य होते. डिस्ने वर्ल्डमध्ये बसवतात तसल्या एका ट्रॉली ट्रेनवर धडपड्यांना बसवण्यात आले. शेजारी गाइड म्हणून चित्रगुप्त बसले. नरकाच्या दाराशी प्रचंड रांग होती. पण चित्रगुप्त व्ही.आय.पी. असल्याने गाडी पुढे जाऊ देण्यात आली.

“‘बापरे! नरकात जाणाऱ्यांची भलतीच गर्दी दिसते.’” - इति धडपडे.

“‘कलियुगात असेच होणार. खेरे तर, नरकात जागा कमी पडतेय. परमेश्वराने मला परवाच कळवले की लल्लुप्रसाद यादव यांच्याशी ‘मर्जर टॉक्स’ सुरू करा.’”

“‘आँ?....’”

“‘बिहार प्रांत आमच्या ‘मर्जर अँकिझिशन लिस्टवर पहिल्या क्रमांकावर आहे. बिहार अँकायर केल्यावर जागेची चणचण जरा कमी होईल असे वाटते. पण लल्लू फार किंमत मागतोय!’”

एवढे म्हणून चित्रगुप्ताने गाडी थांबवली. पहिल्या स्थानकावर ‘कुंभीपाक’ नरक अशी पाटी लागली होती.

कुंभीपाक नरकात उकळत्या तेलाच्या प्रचंड कढयांमध्ये पापी लोकांना

पुन्यांसारखे तळून काढण्यात येत असावे किंवा क्रूर जनावरांकडून त्यांचे वाभाडे काढण्यात येत असावेत, असा धडपड्यांचा समज होता. पण तसे काही दिसले नाही. ते आश्चर्यचकित होऊन चित्रगुप्ताकडे बघावयास लागले. तेवढ्यात त्यांना एक जराजर्जर माणूस दिसला. त्याच्या कानातून रक्त येत होते. कवटीतून डोळे बाहेर पडतात की काय असे वाटत होते. त्याच्या चेहेच्यावरून त्याला अतीव वेदना होत आहेत, असे दिसत होते. गंमत म्हणजे त्या माणसाच्या डोक्यावर सोनीचा ‘वॉकमन’ लागलेला होता.

“महाराज” धडपडे गोंधळून म्हणाले, “ह्या माणसाच्या कानावर वॉकमन कुणी लावला, अन् त्याला एवढ्या वेदना कसल्या होत आहेत?”

“हे आमचे नवे टेक्निक आहे. यमदूतांनी नुकतेच शोधून काढले; हा माणूस अमेरिकेतला हार्ड रॉक सिंगर होता. त्याला आम्ही चोवीस तास बारा महिने त्याचेच ‘हेवी मेटल’ संगीत ऐकवतो. हे बीभत्स संगीत तरुण पिढीच्या माथी मारणे हे त्याचे पाप! पुन्हा त्या वॉकमनचा व्हॉल्यूम यमदूतांना रिमोट कंट्रोलने कमी-जास्त करता येतो. मजजवळही एक ‘रिमोट’ आहे. बघ, आता काय होतेय...”

असे म्हणून चित्रगुप्तांनी रिमोटवरील व्हॉल्यूम सर्वोच्च बिंदूवर नेला. त्याबरोबर त्या माणसाने फूटभर उंच उडी मारली व वेदनेने त्याचा चेहरा काळानिळा झाला...

चित्रगुप्त पुढे निघाले. गाडी पुढच्या स्थानकावर थांबली. निदान येथे तरी पापी लोकांचा बार्बेक्यू होताना दिसेल, अशी धडपड्यांची कल्पना! या स्थानकावर धडपड्यांना एक विचित्र दृश्य दिसले.

आपल्या भारतातील स्टेशनवर जसे चहावाले, भेळवाले फिरत असतात, त्याप्रमाणे तेथे अनेक लडू, बटबटीत डोळ्यांचे व डोक्यावर चापून केस बसवलेले लोक होते. त्यांच्या गळ्यात चणेफुटाणेवाले घालतात तशा पाठ्या होत्या. त्या पाठ्यांवर पिवळ्या पावडरी भरलेल्या सिलोफेनच्या पुड्या होत्या. फरक इतकाच की त्या पुड्या विकण्याएवजी ते त्या स्वतःच फाकत होते. पुड्या खाल्ल्याबरोबर अतीव वेदनेने ते कळवळत होते.

“हे लोक आमच्या पृथ्वीवरील माफिया लोकांसारखे दिसतात...” -इति धडपडे.

“बरोबर ओळखलेस!” चित्रगुप्त म्हणाले, “हे माफियावाले लोकच आहेत. अंमली पदार्थाचा तस्करी व्यापार करून यांनी लाखो तरुण लोकांची जीवने बरबाद केली. शेकडो निरपराध लोकांचे निर्धृण प्रकारे खून केले. त्यांच्यासाठी यमदूतांनी खास तंत्र शोधून काढले आहे. ज्या क्रॅक कोकेनचा व्यापार करून त्यांनी लोकांना बरबाद केले, त्यांना आम्ही त्याच क्रॅक कोकेनचे गुलाम बनवले आहे. या द्रव्याने अपरिमित वेदना होतात, हे पूर्णपणे माहीत असूनही ते घेतल्याशिवाय त्यांना चैन

पडत नाही!!”

एव्हाना धडपडे पार हादरून गेले होते. आपण आयुष्यात काय पापे केली व त्याचे काय प्रायश्चित्त भोगावे लागणार, याची ते उजळणी करू लागले.

“महाराज, पुरे झाले हे; आता स्वर्ग दाखवा ना...” ते काकुळतीस आले.

“छे, छे, अजून तू काहीच पाहिलेले नाहीस...”

पुढील स्थानकावर अनेक लोक टी.व्ही. पाहत बसले होते. त्यातील काही मुळमुळू रडत होते. तर काही ढसा ढसा हंबरडा फोडून रडत होते. त्या टी.व्ही.वर असे काय आहे, ते पाहण्याची धडपड्यांना उत्सुकता लागली.

“महाराज, टी.व्ही.वर फार ‘टचिंग मुव्ही’ दिसतोय! काय बघतायत ते? ‘बंदिनी’ की ‘डॉ. ड्विंगो?’”

चित्रगुप्त नुसते हसले. “अहो, ते चित्रपट स्वर्गातल्या व्हिडीयो स्टोअरमध्ये आहेत. ही मंडळी पृथ्वीवर अश्लील वाइमय व अश्लील चित्रपटांचा धंदा करून गवर झाली. तो दुःखाने कळवळणारा माणूस पाहिलास? तो सेक्सी Blonde मासिकाचा प्रकाशक मॅथ्यू रेक्नर! या एकट्या माणसाने पृथ्वी जितकी घाण केली तितकी इतर शंभर पाप्यांनी केली नाही. खिया व निष्पाप लहान मुले यांना या माणसाने भोग-विषय बनवले. इतकेच नव्हे, तर तसे करण्यात गैर नाही असल्या तत्त्वज्ञानाचाही प्रचार केला.”

“पण महाराज, ते टी.व्ही.वर काय पाहत आहेत?”

“ते सेक्स व्हिडियो बघतायत.” चित्रगुप्त म्हणाले.

“मग?”

“त्या व्हिडियोत त्यांच्या स्वतःच्या लेकी सुना व नातवंडे आहेत. त्यांच्यावरील अघोर अत्याचारांची दृश्ये आहेत.”

“महाराज, आता तरी परत जाऊ या...” धडपडे मेटाकुटीस आले.

“छे! छे! खेरे महापापी तू पाहिलेलेच नाहीस...”

पुढच्या स्थानकावर गाडी थांबली नाही. पण चित्रगुप्तांची कॉमेंट्री चालूच होती. रस्त्यात असहाय्य भोळ्या रोगांना पिळून काढून स्वतःची धनसंपदा वृद्धिंगत करणाऱ्या डॉक्टरांवर त्यांचे माजी रोगी अनास्थेशिया न देता शरूक्रिया करीत होते. जाणुनबुजून खोटे खटले उभे करणाऱ्या वकिलांना त्यांचे पक्षकार जिभेच्या चाबकाने फोडून काढत होते. शेवटी एकदाची गाडी थांबली.

“हा नरकाचा शेवटचा स्टॉप...” चित्रगुप्त म्हणाले.

तेथील ‘क्राऊड’ पाहून धडपडे आश्र्यचकित झाले. कारण काही पांढरे- शुभ्र कडक सूट्स घातलेले खिश्वन टी.व्ही.वरील धर्मप्रचारक आणि बनारसचे पंडे, मकेतील मौलवी व जेरुसलेमचे रब्बाय यांची तेथे एकच गर्दी होती! ते आपापसात

मारामान्या करत होते. एकमेकांच्या नरडीचा घोट घेत होते. एकमेकांना रक्तबंबाळ करत होते. दिंज्या उपटत होते. एकमेकांना सुन्यांनी भोसकत होते. सर्वांच्या चेहन्यावर राग, चीड, मत्सर, द्रेष इत्यादी तामस गुणांचा प्रादुर्भाव दिसत होता.

“महाराज, ही तर पवित्र मंडळी! यांचा काय गुन्हा?”

“वत्सा,” चित्रगुप्त म्हणाले, “यांचा गुन्हा सर्वात मोठा! मानवतेची दिशाभूल करण्याचा! यांनी पोटाची खळगी भरण्यासाठी, प्रत्यक्ष परमेश्वराला विकले. या मंडळींना मानवजन्मदेऊन मी चूक केली. नरकातील ‘टर्म’ संपल्यावर मी यांना पुन्हा ‘अमीवा’ या सर्वात खालच्या प्राणिमात्रांच्या जन्मास घालणार आहे.” असे म्हणून चित्रगुप्ताने रागाने ओठ चावले.

इतक्यात थंड वाञ्याची झुळूक आली. पारिजातकाचा सुगंध हवेत पसरला. धडपड्यांना हायसे वाटले की आता स्वर्ग फार दूर नाही. तेवढ्यात नरकात नुकतीच प्रवेश करणारी एक टोळी तेथे आली. त्यात धडपडे यांचे मित्र, छगनलाल अग्रवाल व आरोन स्टाइन होते. ही तरुण मंडळी भर तारुण्यात नरकवासी कशी झाली, हे धडपड्यांना कळेना.

चतुर चित्रगुप्ताने धडपड्यांच्या मनातले विचार चटकन ओळखले.

“अग्रवाल व स्टाइन दोघांनीही आत्महत्या केली!!”

“आँ? या दोघांनी तर वॉल स्ट्रीटवर प्रचंड धनदौलत मिळवली. अग्रवालची नेट वर्थ सहाशे मिलियन डॉलर्स व स्टाइनची आठशे मिलियन आहे, असे वॉल स्ट्रीट जर्नलमध्ये छापून आल्याचे आठवते मला!”

“तू जो I.P.O. स्टॉक शंभरावर विकलास, तो पुढे अडीच डॉलर्सवर घसरला. अग्रवाल व स्टाइन या दोघांजवळ त्याचे लाखो शेर्स होते. म्हणून दोघांनीही आत्महत्या केली.” चित्रगुप्त थंडपणे उद्गारले.

“वॉल स्ट्रीटवर जास्त वेळ मिळावा, म्हणून अग्रवालने आपल्या म्हाताच्या आईला आणि स्टाइनने त्याच्या तिसऱ्या बायकोला घरातून हाकलून लावले. म्हणून त्यांना पाच पाच लाईट इयर्स नरकात काढायची आहेत.”

इतक्यात गाडी थांबली. स्वर्ग आल्याची आकाशवाणी झाली.

“उतरा धडपडे, खाली उतरा.” चित्रगुप्त म्हणाले.

“का बरे? स्वर्गात रेल्वेचे रूळ नाहीत का?....”

“नाहीत! येथे पायीच चालायचे असते. स्वर्गाच्या हवेत कुठलेही प्रदूषण नको, अशी प्रत्यक्ष परमेश्वराची आज्ञा आहे.”

बराच वेळ वाटचाल करूनही काहीच न दिसल्याने, धडपड्यांची निराशा झाली. एव्हाना मेनका, रंभा जरी नाही तरी सुंदर युवती, पारिजातकाची झाडे, अमृत पिणारे लोक आणि सलमान खानसारखे चिकणे पुरुष दिसावेत, अशी धडपड्यांची

अपेक्षा! निदान काही नाही तर ट्रॅव्हल कंपनीच्या जाहिरातीत दाखवतात त्याप्रमाणे जमेका किंवा हवाई बेटाच्या समुद्रकिनाऱ्याचे दर्शन व्हावे. पण छे, काही नाही!

काही अंतरावर एक अत्यंत कुरुप पुरुष, वटाच्या छायेत ध्यानमग्न बसला होता. त्याच्या चेहेन्यावर अभूतपूर्व सात्त्विकतेचा आनंद व ज्ञानाचे तेज होते.

“हे कोण गृहस्थ?....” धडपड्यांनी उत्सुकतेने विचारले.

“जरा जवळ जाऊन बघा.”

“अरे, हे तर डोंबिवलीचे भाऊराव ओक! या माणसाने आयुष्यभर काही केल्याचे मला आठवत नाही.” धडपडे आश्वर्यचकित होऊन म्हणाले.

“भाऊंच्या पलीला तिसाव्या वर्षी अर्धांगवायूचा झटका आला. तेब्हापासून ती अंथरुणाला खिळली होती. दोन मुली, अपंग बायको आणि कष्टकारक नोकरी सांभाळून भाऊंनी संसार केला. कधी तक्रारीचे चार शब्दही उच्चारले नाहीत. मुलींची शिक्षणे आणि संसार केला. त्यांच्यासाठी ब्रह्मचर्य पाळले आणि हे कसलीही अपेक्षा न करता! याला म्हणतात कर्मयोगी! हे डोंबिवलीचे जनकराजे!!”

धडपडे विचारमग्न झाले!

“चला, तुमचा तास संपत आलाय.” चित्रगुप्त म्हणाले.

काही पावले गेल्यावर जे दृश्य दिसले त्यावर धडपड्यांचा विश्वास बसेना.

त्यांच्या ऑफिसातील झाडवाली मरिया मोरेलिस एका विशाल पुष्पासनावर बसली होती व चार सेवक तिला वारा घालत होते.

“मरिया, मरिया तू येथे?” धडपडे किंचाळले.

“तुम्ही काय बोलताय, ते तिला ऐकू येत नाहीय. कारण ती वेगळ्या फ्रिक्वेन्सीवर आहे.” चित्रगुप्तांनी समज दिली.

“महाराज, ही झाडवाली इथे कशी? ही बाई तर कधी कधी आमच्या सँडविचेस चोरायची! हा अन्याय आहे!” धडपडे तावातावाने म्हणाले.

“धडपडे, शांत व्हा. शांत व्हा! या मरियाकडे सात ‘फॉस्टर चिल्ड्रेन’ होती. पंचवीस वर्षांच्या वयाचा तिचा नवरा अंमली पदार्थाच्या सेवनाने मेला. तिने या सातही मुलांना प्रेमाने व आपुलकीने मोठे केले. स्वतः उपाशी राहून त्यांना शिक्षण दिले. प्रसंगी तुमच्या सँडविचेसची चोरी करून गरिबीवर मात करण्याचा प्रयत्न केला. पण मुलांची उपासमार होऊ दिली नाही तिने! म्हणून तिला न्यायला स्वतः व्हर्जिन मेरी गेली होती.”

इतके बोलून चित्रगुप्त थांबले. धडपड्यांचा चेहरा विचारमग्न झाला. त्यांनी नकळत मरियाला वाकून अभिवादन केले. “तो बघा कल्पवृक्ष, धडपडे...” दूरवर बोट दाखवत चित्रगुप्त म्हणाले. अत्यंत उत्सुकतेने धडपड्यांनी तिकडे पाहिले. पण कल्पवृक्ष पाहून त्यांची निराशा झाली. शरद ऋतूत आपल्या नारिंगी पिवळ्या

पर्णभाराने सांच्या जगाला भुरळ घालणाऱ्या शुगर मेपलच्या झाडाच्या मानाने हा कल्पवृक्ष भलताच 'डल' वाटत होता. तेवढ्यात त्या खाली बसलेल्या एका स्त्रीकडे त्यांचे लक्ष गेले.

पांढरेशुभ्र वस्त्र धारण करणारी ती माता, आपल्या तान्हुल्याला स्तनपान करवीत होती. तिच्या चेहेच्यावर अपूर्व समाधान, प्रेम, वात्सल्य व शांती यांचा मधुर संगम झालेला दिसत होता. अमृतपान करणारे तिचे बालकही तितक्याच समाधानाने, आनंदाने व कृतज्ञतेने तिजकडे बघत होते. ते दृश्य पाहून धडपड्यांना यशोदामाई आणि बाळकृष्ण यांची जोडी अशीच दिसत असावीसे वाटले.

आणि त्या जोडीच्या चारही बाजूला देवदूत हात जोडून उभे होते.

"महाराज, एक प्रश्न विचारू?" धडपडे भीत भीत म्हणाले.

"विचारा. अवश्य विचारा."

"ह्या मातेने असे काय केले, की तिला परमेश्वराने स्वर्गात सर्वोच्च स्थान द्यावे?"

"मातृपद हे जगातील सर्वात मोठे कार्य आहे. ते ती करीत आहे. एका नव्या जिवाला जन्म देऊन आपले सारे आयुष्य निरपेक्षपणे व पूर्ण प्रेमाने त्याला देणारी मातेसारखी भूमिका अन्यत्र नाही. मातेची भूमिका वठवणे हे जगातील सर्वात मोठे अग्रिदिव्य आहे. ही भूमिका यशस्वी रीत्या पार पाडणारी स्त्री ही सर्वश्रेष्ठ कर्मयोगी असते. पुरुषाला जे साध्य करण्यासाठी अपार ज्ञानसाधना आणि तपश्चर्या करावी लागते, ते परमेश्वराने स्त्रीला नैसर्गिक रीत्या वरदान म्हणून दिले आहे."

आज प्रथमच धडपड्यांना मातृत्वाची महती कळली!!

"चला, पुढे व्हा धडपडे, तुमची नरकात जाण्याची वेळ झाली आहे." किंचितशा खेदाने चित्रगुप्त म्हणाले. धडपड्यांची लागलेली सात्त्विक तंद्री एकदम भंग पावली. ते खडबळून जागे झाले व नरकात जाण्याच्या कल्पनेने व्याकुळही झाले. त्यांच्यातील ब्रोकर एकदम जागा झाला. नरकाच्या सजेतून पळवाट काढण्यास सर्तके झाला.

"महाराज, परमेश्वराने मला अर्धा सेकंद स्वर्ग दिला आहे ना?"

"होय!" आता चित्रगुप्तही गोंधळून गेले.

"तुम्ही जर मला पृथ्वीवर पाठवलंत तर मी सत्पुरुषाचे आयुष्य व भरपूर पुण्यसंचय करून परत इथे येईन. काय कसा वाटतो सौदा? त्यामुळे तुमची नरकातील गर्दीही तेवढीच कमी होईल!"

चित्रगुप्तांना गंमत वाटली. एवढा बेरकी माणूस त्यांनी आजवर पाहिला नव्हता. तरी त्यांना हे विचारात घ्यावेसे वाटले.

"पण लक्षात ठेव. तू वाईट वर्तन केलेस तर तुझा स्वर्गातिला अर्धा सेकंदही

तू गमावशील! हे मान्य आहे का?”

“होय मान्य!” धडपडे उत्साहाने म्हणाले.

“थांब, प्रथम परमेश्वराची परवानगी घ्यावी लागेल. कारण हा निर्णय फार मोठा आणि अभूतपूर्व आहे. मी एक मिळल लेब्हल मॅनेजर! मला या बाबतीत निर्णय घ्यायची पॉवर नाही.”

असे म्हणून चित्रगुप्तांनी हातातल्या पाम पायलटवर परमेश्वरास ई-मेल पाठवली. परमेश्वराने लगेच चित्रगुप्तास कळवले, की हे फार रिस्की आहे. धडपडे फार बिलंदर माणूस आहे. स्पिरिच्युअल इब्होल्यूशनमध्ये फार खालच्या पातळीवर आहे. त्याला परत पाठवणे धोक्याचे आहे.

तरी पण प्रयोगाची खुमखुमी आलेल्या चित्रगुप्तांनी हटू धरला... एकदा प्रयत्न करून बघायला हरकत नाही. परमेश्वराचा नाईलाज झाला.

“ठीक आहे. धडपडे तुम्हाला मी पृथ्वीवर परत पाठवत आहे.” चित्रगुप्त म्हणाले, “आत्ताच एंडिसन शहरातील एक जवाहिरी हाटफैलने मेला आहे. इमर्जन्सी रूममध्ये त्याला जिवंत ठेवायचे प्रयत्न चालू आहेत. मी तुमचा आत्मा या मोटवानी ज्वेलरच्या शरीरात घालतो. पण लक्षात ठेवा, तुम्हाला निष्काम कर्मयोग आचरावयाचा आहे!!”

अत्यंत उत्साहाने मान डोलावत धडपड्यांनी मोटवानीच्या देहात प्रवेश केला.

इमर्जन्सी रूममध्ये आनंद उसळला. रोग्याचे हृदय पुन्हा चालू झाले होते.

डॉक्टर्स आणि नर्सेसच्या भगीरथ प्रयत्नांस यश आले. लगेच रोग्याला आय.सी.यू. युनिटमध्ये पाठवण्यात आले. मोटवानीच्या नातेवाईकांना (म्हणजे सर्व नातेवाईकांना नव्हे.) हर्षवायू व्हायची वेळ आली.

सकाळ झाली. मोटवानीनी डोळे उघडले. त्यांची नजर समोर छतावरून टांगलेल्या मॉनिटरकडे गेली. टी.ब्ही.वर शेअर बाजारात काय चालू आहे, फक्त तेच दाखवणारे CNBC स्टेशन लागले होते. वेगाने जाणाऱ्या स्टॉक्सच्या टिकरकडे पाहून मोटवानीच्या देहातील धडपड्यांची मनगटे शिवशिवू लागली...

टी.ब्ही.वरील देखणा अँकर मॅन सांगत होता...

“एस. अॅण्ड पी. फ्युचर्स आर अप थर्टी पॉइंट्स...”

“नासडक फ्युचर्स आर अप सेव्हंटीएट पॉइंट्स...”

“डॉव् जोन्स फ्युचर्स आर अप हंड्रेड अँड ट्वेंटीफाइव्ह पॉइंट्स...”

मोटवानीने नर्सला पोर्टेबल फोन आणण्यास पिटाळले. घरी फोन करून मोटवानीनी त्यांचा लॅप टॉप कॉम्प्युटर मागवला. भांबावल्या नर्सेस व काळजीग्रस्त नातेवाईक आश्वयने बघत असताना, सफाईने माऊस फिरवत त्यांनी क्लिक केले.

“बाय ५००० शेअर्स ऑफ होरायझन डॉट कॉम!!”

परमेश्वर ओशाळलेल्या चित्रगुप्ताकडे बघत मिस्किलपणे हसला!! ■

- डॉ. प्रकाश लोथे
('हास्यरेखा' या विनोदी कथासंग्रहातून)